

A torony szavai

Gyaloghintómat magam viszem
föl a hegyre, egyszerre izzadok,
és szemlélődve pihenek, és

a ritkuló levegőben megtelik
a szívem tüskés gyötrellemmel.
Igen, a hegyre, ahol a torony

épül, és ahol egymást vádolják
a reményvesztett kőművesek,
miközben fülében ugyanazt hallja

mind: *Emberi csontok hamuját
keverd a mészbe, nem mondom
többször, legközelebb úgy omlok*

*össze, hogy halálra zúzlak
mindőtöket, és ne feledd, a meszet
nem lehet becsapni mindenféle*

*gyanús szürke porral, csak gyermek
vagy asszony csontjából születhet
tornyot megtartó hófehér hamu.*

Nézem őket, s átadom nekik az
urnát, mit lentről hoztam, hogy a
szélbe szórjam vagy eltemessem itt:

anyám hamvait.

Blanche-t megtalálja a postásfiú

A Vágy villamosa elterelve jár.
És új útján sem áll meg
minden megállónál.
Egy vak nő mióta várja, hogy
jöjjön, de senki nem szól neki,
hogy hiába vár.
Egy fiú odamegy hozzá.
Blanche, karoljon belém,
átsegítem egy másik megállóba,
s míg megyünk, maga mesél.
Talán megismeri a hangomat,
én vagyok a postásfiú,
aki az *Esti Csillag* díjáért jött,
és maga megcsókolta,
az Ezeregyéjszaka
ifjú hercegének hívta.
Én voltam az.
Nem felejttem el soha.
Egy darabban szerepeltünk.
Ugye, emlékszik?
Annak vége lett.
De új nem kezdődik soha.

El, veszíteni

Most birtokoltam el, de
nem számít, ezután sem
lesz *jobban* az enyém.

Éppen fordítva van:
én tartozom hozzá.
Csak ő tud elveszíteni.